Nr. 1. Mielec, dnia 1 kwietnia 1931 r. Rok XI.

Orędownik

Starostwa i Wydziału Rady powiatowej w Mielcu.

Wychodzi 1 i 15 każdego miesiąca.
Prenumerata roczna urzędowa 6 Zł.
„ „ prywatna 7 Zł.

Do wszystkich Zwierzchności gminnych w powiecie.

L: E. W. 283/31 Mielec dnia 24.III 1931 r

Wskutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19/III 1931 r. Nr. Wojsk. 124/4 zawiadamiam, że wyznaczony na dzień 8-10 kwietnia b. r. termin wcielenia wiosennego rocznika poborowego 1909 został przesunięty o jeden tydzień.—

Ponieważ karty powołania zostały już w większości wypadków doręczone poborowym, a wymiana ich spowodowałaby dość znaczne trudności i koszta, przeto polecam P. P. Naczelnikom gmin, aby natychmiast ogłosili zainteresowanym osobom że ważność kart powołania została przesunięta o jeden tydzień, a mianowicie, że poborowi którzy mieli się stawić do szeregów w dniu 8 kwietnia b. r. mają ten obowiązek dokonać w dniu 15 kwietnia b. r., ci co mieli się stawić 9 kwietnia b. r. mają się zgłosić 16 kwietnia b. r. i ci co mieli się stawić w dniu 10 kwietnia b. r. mają się stawić w dniu 17 kwietnia b. r.—

Za ścisłe wykonanie niniejszego polecenia czynię P. P. Naczelników gmin osobiście odpowiedzialnymi.—

L: 506/Sa/31. Mielec dnia 18 marca 1931 r.

Wobec tego, że przeróżne wyroby masarskie są puszczane w obieg handlowy, bądźto jako sprzedawane na straganach w dnie targowe w miastach powiatu tutejszego oraz i powiatów sąsiednich, a także zostają wywożone na sprzedaż do większych miast, jako tak zwane wędliny wiejskie, wzywam Zwierzchn gminne i P. P. P. do pilnego zwrócenia uwagi na dokładne badanie zwierząt przed ubojem i wyróbkę, oraz na śledzenie za pokątnymi ubojami i wyróbką—

Wędliny będą od czasu do czasu badane co do włośnicy, a na wypadek stwierdzenia jej pociągnę do surowej odpowiedzialności administracyjno-karnej nie tylko sprzedającego ale i Naczelnika gminy z której w danym wypadku wędliny masarskie pochodzą.—

L.: 412/Zi/31. Mielec, dnia 19/III. 1931 r.

Jeden z oglądaczy zwierząt zwrócił się do Starostwa o pouczenie jakie stanowisko ma zająć gminny oglądacz zwierząt wrazie zamierzonego lub dokonanego uboju zwierząt przez mieszkańców gminy.—

Wobec powyższego wyjaśniam że w myśl rozporządzenia Ministerstwa Rol. z dnia 31 grudnia 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 3 poz. 31 kto poddaje lub ma zamiar poddać ubojowi bydło rogate, świnie, owce i kozy, winien się zgłosić do obwodowego oglądacza zwierząt rzeźnych i mięsa a nie do oglądacza gminnego, o ile mięso ma być dopuszczone w obrót.—

Nie podlegają zgłoszeniu przed ubojem i po uboju, zwierzęta z których mięso ma być spożyte we własnem gospodarstwie domowem właściciela, a zwierzęta nie wykazują objawów chorobowych lub zmian nastręczających wątpliwości co do zdatności mięsa do spożycia —

Jeżeli uboju dokonywa masarz, rzeźnik, właściciel jadłodajni (oberży), szynkarz, osoba handlująca mięsem (sklepikarz) lub inna osoba która chce mięso sprzedawać, lub wogóle bez opłaty puścić w obrót — w takim wypadku należy zwierzęta przeznaczone na ubój zgłosić zawsze obwodowemu oglądaczowi zwierząt rzeźnych i mięsa.—

Zaznaczam, że jeżeli osoby ostatnio wymienione dokonywujące uboju bez oględzin przed i po uboju, bez obecności obwodowego oglądacza, w takim razie winien oglądacz gminny, względnie osoba której powierzono wydawanie świadectw miejsca hodowania zwierząt, uczynić o tem natychmiast doniesienie do Starostwa, mięso zaś zakwestjonować aż do czasu dalszego zarządzenia Starostwa.—

O powyższem należy dokładnie pouczyć oglądaczy zwierząt z tem wyraznem zastrzeżeniem, że jeżeli zaniechają ze świadomością powyżej wymienionego doniesienia będą usunięci z zajmowanego stanowiska.—

L.: Za I/III. 1931. Mielec, 12/III. 1931 r.

Z nadsyłanych bezpośrednio do Ministerstwa Spraw Wewnetrznych i Ministerstwa Spraw Wojskowych podań oraz zażaleń w sprawie o zasiłek za ćwiczenia wojskowe rezerwistów wynika, że ludność nie jest należycie poinformowana o trybie wnoszenia i rozpatrywania podań w powyższym przedmiocie.—

Wobec powyższego zarządzam aby naczelnicy gmin przy sposobności wręczania kart powołania na ćwiczenia wojskowe pouczali zainteresowanych, że podania o wypłatę zasiłku należy wnosić do Urzędu gminnego i że wnoszenie podań do władz centralnych

jest niewłaściwe Na otrzymane podania o wypłatę zasiłku Urzędy gminne wydają orzeczenie i przedkładają akta Starostwu celem sporządzenia i zarządzenia wypłaty przyznanego zasiłku.

Polecam Zwierzchnościom gminnym do niniejszego zarządzenia ściśle się zastosować.

L: V-90/30. Mielec, dnia 5 marca 1930.

W myśl reskr P. Wojewody Krakowskiego z dn. 1 grudnia 1930 L: Sam 1|309|30 oznajmiam, że wszelkie płatne ogłoszenia w dziennikach, odnoszących się do spraw samorządowych i gminnych mają być przesyłane do prasy za pośrednictwem Krakowskiego Oddziału Polskiej Ajencji Telegraficznej (P.A.T.) w Krakowie.

Z reguły zamówienia ogłoszeń należy uskuteczniać przez T. Wydział powiatowy w Mielcu, podając, tekkst, termina oraz ile razy ogłoszenie ma się ukazać, tudzież rozmiary i miejsce umieszczenia ogłoszenia.

L: E. W. 278|31. Mielec, dnia 20 marca 1931.

Wskutek reskr. Ministerstwa Spraw Wewn. z dnia 6 marca 1931 Nr. Wojsk 415|1 polecam podać do wiadomości osób interesowanych niżej umieszczone ogłoszenie o zaciągu ochotniczym do czynnej służby wojskowej w roku 1931 i pouczenia ochotników o warunkach zaciągu ochotniczego.

OGŁOSZENIE

warunki zaciągu ochotniczego w roku 1931.

1). Do czynnej służby wojskowej w charakterze ochotników mogą być przyjmowani w roku 1931. mężczyźni urodzeni w latach 1911, 1912, 1913.

2) Z pośród zgłaszających się na ochotników mogą być przyjmowani:

a) posiadające warunki do skróconej służby wojskowej (Art. 49 ustawy):

do piechoty, do kawalerji, do artylerji

tylko z pośród studentów politechniki i matematyczno przyrodniczych wydziałów uniwersytetu, oraz z pośród posiadających matury gimn. matem.-przyrodnicze.

Do lotnictwa

w charakterze personelu latającego (na pilotów) przewszystkiem absolwenci cywilnych szkół pilotów (Auroklubów), zaś inni ochotnicy z cenzusem warunkowo w zależności od wyników badania w Centrum Badań Lotniczo-Lekar.

Do lotnictwa

w charakterze personelu technicznego, z pośród studentów politechnik wydziałów: mechanicznego (zwłaszcza sekcja lotnicza), elektrotechnicznego, mierniczego i chemicznego, oraz z pośród absolwentów wydziału mechaniczno-lotniczego średnich szkół technicznych.

Do saperów

tylko z pośród studentów politechniki wydziałów: inżynierji lądowej, inżynierji wodnej, elektrotechnicznego i mechanicznego, oraz z pośród adsolwentów (maturzystów) szkół technicznych i gimnazjów matematyczno-przyrodniczych.

Do łączności

tylko z pośród studentów wydziału elektrycznego (sekcja prądów słabych) z politechniki warszawskiej i lwowskiej, pozatem studentów innych politechnik z tego wydziału, jak również adsolwentów szkół techn. oraz posiadających świadectwa ukończenia kursów radjotechnicznych i telegraficznych zatwierdzonych przez Min. W. R. i O. P., posiadających świadectwa radjotelegrafistów (radjooperatorów) I. lub II. klasy, wydane przez Min. Poczt i Telegr., radjoamatorów-krótkofalowców należących do Polskiego Związku Krótkofalowców, posiadających świadectwa o złożeniu egzaminu na radjoamatora przy Państwowych Kursach Radjotechnicznych, wreszcie absolwentów (maturzystów) gimnazjów matematyczno-przyrodniczych.

Ochotnicy z cenzusem nie mogą być przyjmowani do czołgów, żandarmerji, samochodów pancernych, taborów, samochodów, służby zdrowia, służby intendantury i marynarki wojennej.

b) nie posiadający warunków do skróconej czynnej służby wojskowej bez cenzusu: szkoła powszechna i średnia do 3 klas bez matury włącznie: do piechoty, czołgów, żandarmerji, kawalerji, samochodów pancernych, artylerji, saperów, łączności,

Do lotnictwa

w charakterze personelu latającego, (na pilotów) w pierwszym rzędzie absolwenci cywilnych szkół pilotów (auroklubów) inni zaś ochotnicy bez cenzusu warunkowo, w zależności od wyników badania w Centrum Badań Lotniczo-Lekar.

Do lotnictwa

w charakterze personelu technicznego-tylko absolwenci szkół przemysłowych (rzemieślniczych) z wydziałem mechanicznym i lotniczym, którzy ukończyli conajmniej 7. kl. szk powsz

Do marynarki wojennej

warunkowo, zależnie od wyników badania w Kadrze Marynarki Wojennej, którzy ukończyli conajmniej 2 klasy szk powsz.

Ochotnicy bez cenzusu nie mogą być przyjmowani do taborów, samochodów, służby zdrowia, służby uzbrojenia i służby intendentury.

3) Ochotnicy zgłaszający się do lotnictwa powinni w podaniach wyraźnie zaznaczyć czy zgłaszają się do personelu latającego, czy też do obsługi techn.

4) Podania o przyjęcie do wojska w charakterze ochotników mają być składane do właściwej P. K. U. najpóźniej do 1 maja br.

Kandydaci na ochotników, którzy po dniu 1. maja kończą średnie zakłady naukowe i uzyskują warunki do skróconej czynnej służby wojsk. mogą wnosić podania o przyjęcie na ochotnika najpóźniej do dnia 20 czerwca br.

Zgłaszający się na ochotników do lotnictwa w charakterze personelu latającego muszą podania składać w następujących terminach:

a) nie posiadający warunków do skróconej czynnej służby wojskowej (bez cenzusu) najpóźniej do dnia 1 czerwca br.

b). posiadający te warunki (z cenzusem) najpóźniej do dnia 20 czerwca br.

Tryb wnoszenia podań oraz załączniki do podań zawierają §§ 226—338. rozp. wyk. do ust. o powsz. obow. wojsk.

Prawo wyboru formacji ochotnikom nie przysługuje.

L: O-27|31 Mielec, dnia 30 marca 1931.

Na skutk reskr. P. Wojewody Krakowskiego z dnia 14 lutego 1931 L.O.B. 1. 261|Wy|1-931 oznajmiam, że według § 2 rozp. Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 5 stycznia 1931 r., władze i urzędy administracji państw. oraz samorządu torytorjalnego mają wysyłać wezwania i pisma w postępowaniu administracyjnem. w kopertach przez siebie sporządzonych ze złączonem niemi zwrotnem potwierdzeniem doręczenia (odbioru). Na stronie adresowej koperty winien być umieszczony napis: „Postępowanie administracyjne".

Do powyższego postanowienia winni się Zwierzchności gminne z całą ścisłością zastosować.

L: E. K. 77|31 Mielec, dnia 26|III 1931.

Rozporządzenie Panów Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3|XII 1930 (Dz. U. Rz. P. Nr. 94 poz 740) uzupełniające i częściowo zmieniające przepisy rozporządzenia z dnia 27 marca 1928 (Dz. U. R P Nr. 44 poz. 425) wprowadziło pewnę nowe zasady prowadzenia ewidencji zwierząt pociągowych.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych opracowało nową instrukcję dla Urzędów gminnych o prowadzeniu ewidencji koni oraz o czynnościach pomocniczych przy poborze

Instrukcja ta obowiązuje od 1 kwietnia 1931 którą równocześnie Zwierzchnościom gminnym przez sylam a temsamem Instrukcja z roku 1928 zostaje anulowana.

Zwracam uwagę na paragrafy nowej instrukcji które zawierają badź uzupełnione bądź zmienione dotychczasowe zasady prowadzenia ewidencji, względnie zawierają postanowienia brakujące w instrukcji dawnej anulowanej jednocześnie z dniem 1 kwietnia 1931.

W szczególności należy położyć nacisk na paragrafy następujące:

§ 2 wskazujący, że spędy koni dla obdzielenia ich dowodami tożsamości mogą (a nie koniecznie winny) być raz do roku zarządzone.

§ 3 i 15 zalecający w uwadze uproszczony system odnotowywania na Komisji danych. dotyczących konia

§ 9 omawiający sposób dokonywania poprawek w księgach ewidencyjnych

§ 18 zawierający zasady wpisywania do ksiąg ewidencyjnych koni zwolnionych od poboru.

§ 19 datyczący postępowania z końmi doprowadzonemi do przeglądu z innych gmin

§ 26 wskazujący urzędy prowadzące ewidencję koni.

§ 28 zawierający czynności urzędów prowadzących ewidencję koni, związane z prowadzeniem tej ewidencji.

§ 29 wyszczególniający obowiązki właścicieli (posiadaczy) koni,

§§. 30, 31 i 32 dotyczące postępowania w wypadkach zgłaszania pozbycia, nabycia, padnięcia, zabicia i kradzieży koni

§ 38 dotyczący postępowania w wypadkach zgłaszania o zagubieniu, kradzieży lub zniszczeniu dowodów tożsamości.

§§ 39 i 40 zawierające obowiązki urzędów prowadzących ewidencję podczas spędów i przehlądów koni

W związku z włożeniem na właścicieli (posiadaczy) koni obowiązku zgłaszania o ich pozbyciu, stało się nieaktualnem przesyłanie przez gminę nowego zaewidencjonowania konia do gminy poprzedniego zaewidencjonowania, zawiadomień przy pomocy kartek korespondencyjnych, gdyż podstawą do wykreślenia konia z ksiąg ewidencyjnych odnośnej gminy jest zgłoszenie przez właściciela o pozbyciu tego konia.

Dlatego też wzmiankowane kartki zostają z dniem 1. kwietnia 1931. anulowane Jednocześnie stosownie do nowych zasad prowadzenia ewidencji zostały wprowadzone pewne zmiany w tytułach odnośnych rubryk ksiąg ewidencyjnych, a mianowicie:

rubryka 8 ks. „N" i „Z" zostaje przepołowiona zmniejszeniem w dolnej jej połowie słow: wzrost w centym".

rubryki 11 ks. Ks. „N" i 18 Ks. „Z" otrzymały nowy tytuł: „wskutek zgłoszenia właściciela".

Drukowane obecnie arkusze ewidencyjne (nowy nakład) już zawierają powyższe zmiany.

Ponieważ jednak w Urzędach prowadzących ewidencję znajduje się jeszcze pewien zapas starych arkuszy ewidencyjnych, należy je mimo zmiany treści powyższych rubryk zużyć aż do wyczerpania.

Równocześnie stosownie do wprowadzonych rozporządzeniem z dnia 3|XII 1930 zmian odnośnie terminów zgłaszania danych, dotyczących stanu posiadania koni, jak rownież włożonych na właścicieli (posiadaczy) nowych obowiązków wypływających ze stanu posiadania koni, została zmieniona treść pouczeń dla właścicieli (posiadaczy) dowodów tożsamości

Dla umożliwienia urzędom prowadzącym ewidencję zamiany starych pouczeń na nowe przy każdorazowem doręczaniu dowodów bezpośrednio właścicielom (posiadaczom) okazywania przez nich dowodów przy zgłaszaniu nabycia koni itp. zostaną te urzędy zaopatrzone w pewien zapas omawianych pouczeń.

Pouczenia te zostaną przesłane Urzędom gminnym w terminie późniejszym.

Należy przytem pamiętać, że w dowodach tożsamości Serji A B. C, i D pouczenia są zawarte na oddzielnej kartce w dowodach tożsamości Serji E. Kartka zawierająca pouczenie jest połączona z inną kartką.

Starych pouczeń wyrywać nie wolno; winne one być jedynie przekreślone atramentem, a nowe pouczenia bądź naklejone na pouczenia stare, bądź też włożone jako luźna kartka.

Przy każdej zmianie starego pouczenia na nowe Urzędy gminne obowiązane są na tę okoliczność zwracać odbierającym dowody specjalną uwagę.

Drukowane obecnie dowody tożsamości Serji F. będą już zawierały pouczenia nowe.

Polecam P. P. naczelnikom gmin aby jaknajdokładniej zaznajomili się z nową instrukcją o prowadzeniu ewidencji koni i z treścią niniejszego zarządzenia oraz wezwali sekretarzy gminnych aby również z nową Instrukcją i niniejszem zarządzeniem jak najdokładniej się zaznajomili. przyczem zwracam uwagę, że instrukcja ta wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1931.

L: E. K. 77|31 Mielec, dnia 26 marca 1931

Ponieważ z dniem 1 kwietnia 1931 wchodzi w życie rozporządzenie Panów Ministra Spraw Woj-

skowych i Ministra Spraw Wewn. z 3 grudnia 1930 ogłoszone w Dzienniku Ustaw Rzp. Polskiej Nr. 94 poz. 740 z roku 1930 o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych dla celów obrony Państwa, przeto celem ułatwienia ludności zapoznania się z nowemi obowiązkami, wypływającemi ze stanu posiadania koni, polecam podać do ogólnej wiadomości główne zasady, wyszczególnione w § 24 powołanego na wstępie rozporządzenia a mianowicie:

§. 24.

Właściciele (posiadacze) koni obowiązani są:

1) w czasie użytkowania konia poza obrębem gminy (miasta), w której koń ma miejsce stałego postoju, a w województwach: poznańskiem, pomorskiem i górśląskiej części województwa śląskiego poza obrębem obwodu wójtowskiego, względnie okręgu urzędowego posiadać przy sobie dowód tożsamości konia lub wręczyć go osobie użytkującej konia;

2) okazywać dowód tożsamości konia na wezwanie organów władz państwowych, urzędów gminnych i magistratów, jak również bez specjalnego wezwania przy poborze i przeglądzie koni;

3) przy każdem odstąpieniu praw własności posiadania innej osobie:

a) przekazać jej jednocześnie dowód tożsamości konia, który osoba ta obowiązana jest przyjąć;

b) zgłosić w urzędzie prowadzącym ewidencję koni (§ 19-a) w terminie siedmiodniowym, fakt pozbycia konia, z którą to chwilą wszelkie obowiązki, wynikające z niniejszego rozporządzenia, a związane z posiadaniem odstąpionego konia, oraz jego dowodu tożsamości, przechodzą na nowego jego właściciela (posiadacza)".

Właścicieli (posiadaczy) koni należy pouczyć, że w razie niestosowania się do postanowień zawartych w powyższym § 24 będą surowo karani.

Starosta powiatowy:

(-) M. Balicki.

Rada powiatowa.

Do wszystkich Zwierzchności gminnych w powiecie.

L: 1020-P-III. Mielec, dnia 27 marca 1931,

T. Wydział powiatowy poleca Zwierzchnościom gminnem aby bezzwłocznie przystąpiły do energicznego ściągania zaległych opłat drogowych, stosując do opornych płatników kroki egzekucyjne.

Nadmienia się równocześnie, że rok budżetowy kończy się z dniem 31 marca br., jednak przedłuża się go o jeden miesiąc ulgowy tj. cały kwiecień, do którego to terminu mają być wszelkie zaległości specjalnej opłaty drogowej ściągnięte i do Kasy T. Wydziału powiatowego odprowadzone.

Za nie wykonanie wyż wymienionego polecenia w naznaczonym terminie, będą PP. Naczelnicy i Sekretarze gmin osobiście odpowiedzialni.

L: 872-P-I. Mielec, dnia 14 marca 1931.

W myśl reskryptu Urzędu Wojewódzkiego z 6 marca 1931 r. L. Sam. I-122., którym udzielono do wiadomości okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 27. lutego 31 r. Nr. SS. 2374 w sprawie nadużywania, prawa zwolnienia od opłat pocztowych przesyłek listowych nadawanych przez urzędy samorządowe. T. Wydział powiatowy, w ślad wydanego w tej sprawie okólnika z 17. maja 1930 r. umieszczonego w N-5 „Orędownika" z 1 czerwca 1930 r. poucza Zwierzchność gminną, by na przyszłość stosowała się ściśle, w tej sprawie, do przepisów art. 23. ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie, w brzmieniu ustalonem art. 1. rozp. Prez Rz. z 22 marca 1928 r. (D. U. R. P. Nr. 39. poz. 378) i w listach nadawanych przez nią jako urzędowe w poruczonym zakresie działania, wolnych od opłaty pocztowej, nie przesyłała korespondencji różnych instytucji prywatnych nie uwolnionych od opłat pocztowych.

Wykryte w tym kierunku nadużycia będą surowo karane.

L. 839-P-III. Mielec, dnia 11 marca 1931.

W Dzienniku ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28. lutego 1931 r. Nr 16. ogłoszoną została ustawa z dnia 3 lutego 1931 r. w Państwowym Funduszu Drogowym treść której podaję do wiadomości.

U S T A W A

z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym.

Rozdział I Państwowy Fundusz Drogowy.

Art 1. Dla dostarczenia środków na budowę, utrzymanie i wzmocnienie dróg państwowych oraz udzielenia zapomóg na budowę, utrzymanie i wzmocnienie dróg samorządowych, tworzy się Państwowy Fundusz Drogowy, który jest osobą prawną.

Art 2. Na pokrycie wydatków Państwowego Funduszu Drogowego służą następujące wpływy:

1) opłaty od pojazdów mechanicznych oraz niektórych pojazdów konnych (rozdział II),

2) opłaty od biletów za przejazd pojazdem mechanicznym (rozdział III),

3) grzywny za przekroczenia przepisów porządkowych na drogach publicznych, wydanych na podstawie ustawy z dnia 7 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89 poz. 656)

4) opłaty od reklam, umieszczonych wzdłuż dróg publicznych poza granicami miast (rozdział IV)

5) dotacja Skarbu państwa w wysokości, określonej w budżecie państwowym na każdy okres budżetowy.

Art 3. (1) Państwowy Fundusz Drogowy ma prawo zaciągać pożyczki do łącznej wysokości 400,000.000 zł, względnie w równoważności w obcych walutach z zabezpieczeniem na wpływach, określonych w punkcie 1. 2. i 4, art. 2.

(2) Szczegółowe warunki pożyczek Państwowego Funduszu Drogowego zatwierdza Minister Skarbu.

(3) Minister Skarbu ma prawo udzielać gwarancji państwowej do łącznej wysokości 400,000.000 złotych względnie w równoważności w obcych walutach, za pożyczki, zaciągnięte przez pańtwowy fundusz drogowy.

Art. 4. (1) Budżet państwowego funduszu drogowego, sporządzony przez Ministra Robót publicznych

w porozumieniu z Ministrem Skarbu i innymi zainteresowanymi ministrami, stanowi załącznik każdorocznego budżetu Ministerstwa Robót Publicznych.

2) Wysokość dotacji z Państwowego Funduszu Drogowego dla związków komun. ustala corocznie Minister Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewn. i Ministrem Skarbu.

3) Zarząd Państwowym Funduszem Drogowym sprawuje Minister Robót Publicznych.

4) Sprawozdanie rachunkowe Państwowego Funduszu drogowego za każdy okres budżetowy będzie dołączane do właściwego zamknięcia rachunków państw.

Art. 5. Minister Robót Publ. ma prawo w porozumieniu z Ministrem Skarbu zwiększać wydatki, przewidziane w budżecie Państw. Funduszu Drogowego, jak również ustala i nowe wydatki, w budżecie tym nieprzewidziane, o ile zmiany te nie spowodują powiększenia dotacji ze Skarbu Państwa na rzecz wymienionego Funduszu (art. 2 p. 5).

Rozdział II.
Opłaty od pojazdów mechanicznych i od niektórych pojazdów konnych.

Art. 6. (1) Ustanawia się opłatę od pojazdów mechanicznych w następującej wysokości w stosunku rocznym:

1) od samochodu osobowego, służącego do własnego użytku:

a) po 40 zł. od każdych 100 kg. wagi własnej samochodu, którego waga nie przewyższa 1 500 kg;

b) od samochodu, którego waga własna przewyższa 1.500 kg.—600 zł od 1.500 kg i po 50 zł od każdych następnych 100 kg;

2) od samochodu osobowego, użytkowanego przez przedsiębiorstwa przewozowe w celach zarobkowych, po 50 zł od każdych 100 kg wagi własnej samochodu;

3) od samochodu ciężarowego lub traktora, służącego do własnego użytku:

a) po 40 zł od każdych 100 kg wagi własnej samochodu, którego waga nieprzewyższa 1 500,

b) od samochodu, którego waga własna przewyższa 1.500 kg,—600 zł od 1.500 kg i po 50 zł od każdych następnych 100 kg;

4) od samochodu ciężarowego lub traktatora użytkowanego w celach zarobkowych:

a) po 60 zł od każdych 100 kg wagi własnej samochodu, którego waga nieprzewyższa 1.500 kg,

b) od samochodu, którego waga własna przewyższa 1.500 kg,—900 zł od 1 500 i po 70 zł od każdych następnych 100 kg;

5) od przyczepek do pojazdów mechanicznych tak dla przewozu osób, jak i ciężarów—po 50 zł od każdych 100 kg wagi wagi własnej przyczepki;

6) od motocykla bez przyczepki po 50 zł;

7) od motocykla z przyczepką oraz trzykołowych pojazdów mechanicznych (cyklonetek) po 75 zł.

2) Przy obliczaniu wagi pojazdów mechanicznych nie uwzględnia się ilości mniejszych niż 50 kg, a ilości większe niż 50 kg liczy się za 100 kg.

3) Dla pojazdów mechanicznych i przyczepek na kołach o pełnych obręczach gumowych podwyższa się określone w niniejszym artykule stawki opłaty o 25 proc. zaś na kołach w obręczach żelaznych — o 100 proc.

4) Upoważnia się Radę Ministrów do zmieniania w drodze rozporządzeń opłat, wymienionych w niniejszym artykule, z tem zastrzeżeniem, że opłata od 100 kg wagi samochodu osobowego nie może przekraczać 55zł, zaś od 100 kg wagi samochodu ciężarowego—75 zł. Zmiany opłat mogą być ustalane tylko na okres pełnego roku budżetowego, względnie pełnych lat budżetowych.

Art 7. Od pojazdów mechanicznych, typów, ustalonych przez Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu i Robót Publicznych, uiszcza się opłatę w wysokości 40 proc. norm, wskazanych w art. 6.

Art. 8 1) Ustanawia się opłatę od pojazdów mechanicznych oraz od pojazdów konnych, używanych do zarobkowego przewozu towarów przez przedsiębiorstwa przewozowe na określonych szlakach poza miejscem stałego zamieszkania właściciela pojazdu mechanicznego lub pojazdu konnego, w wysokości po 3 grosze od jednego tonno-kilometra przewożonego towaru.

2) Opłata ta może być ryczałtowana.

Art. 9. Pojazdy mechaniczne, wprowadzone do Polski na czasowy pobyt, mogą być opodatkowane w wysokości i według zasad, ustalanych przez Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewn., Skarbu i Spraw Zagranicznych.

Art. 10. Od opłat, wymienionych w art. 6 i 9, wolne są pojazdy:

1) przeznaczone dla urzędowego użytku osób, którym według prawa międzynarodowego przysługuje prawo eksterytorjalności, oraz konsulów zawodowych, będących obywatelami państw obcych—z zastrzeżeniem wzajemności;

2) władz i urzędów państwowych cywilnych i wojskowych) i samorządowych;

3) przedsiębiorstw państwowych „Polskie Koleje Państwowe" oraz „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", z wyjątkiem pojazdów, używanych do zarobkowego przewożenia osób i bagaży;

4) pojazdy instytucyj i zakładów użyteczności publicznej, w szczególności: szpitali, zakładów dezynfekcyjnych, straży ogniowych, pogotowi ratunkowych, zakładów wodociągowych i kanalizacyjnych oraz czyszczenia miasta, jako też instytucyj dobroczynnych, o ile są niezbędne dla działalności tych instytucyj, względnie zakładów, oraz pojazdy miejskich przedsiębiorstw przewozowych, o ile pojazdy są używane dla zarobkowego przewozu osób i bagaży wyłącznie w obrębie gminy miejskiej;

5) używane do objazdów służbowych własne pojazdy mechaniczne drogowego personelu technicznego, państwowego i samorządowego;

6) traktory, przeznaczone dla celów rolniczych, o ile nie są używane do przewozu ciężarów po drogach publicznych.

Art 11. 1) Obowiązek płacenia opłaty powstaje z chwilą dopuszczenia pojazdu do ruchu na podstawie obowiązujących przepisów, ustaje zaś po wycofaniu pojazdu z ruchu,

2) Opłaty uiszcza właściciel pojazdu w ratach kwartalnych zgóry, poczynając od kwartału, następującego po powstaniu obowiązku płacenia.

3) Przepis ten stosuje się analogicznie, o ile w ciągu roku zajdą okoliczności, uzasadniające zmianę wymiaru opłaty.

Art. 12. Opłatę wymierza się i pobiera według miejsca stałego postoju pojazdu. Jeżeli co do tego miejsca zachodzą wątpliwości, za miejsce takie uważa się miejsce stałego pobytu właściciela pojazdu.

Art. 13. W razie zaszłej w ciągu roku zmiany co do osoby właściciela, względnie miejsca stałego postoju pojazdu, od którego opłatę już wymierzono i w całości lub w części pobrano, nie pobiera się tej części opłaty, którą uiścił już poprzedni właściciel, względnie którą od pojazdu opłacono już na dawnem miejscu postoju.

Art. 14. 1) Wymiar i pobór opłaty od pojazdów uskuteczniają w gminach miejskich zarządy tych gmin, w gminach zaś wiejskich wymiaru opłaty dokonywują wydziały powiatowe, właściwe w myśl postanowień, zawartych w art. 12, poboru zaś—zarządy gmin wiejskich.

2) Do wymiaru, poboru i przymusowego ściągania opłaty od pojazdów, mają analogiczne zastosowanie przepisy, dotyczące wymiaru, poboru i ściągania samoistnych danin komunalnych. Szczegółowe postanowienia w tym względzie zawierać będzie rozp. Ministra Robót Publ., wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewn. i Skarbu. Rozporządzenie to unormuje również sposób dostarczania przez urzędy, prowadzące rejestry pojazdów, danych, potrzebnych wspomnianym wyżej władzom komunalnym do wymiaru opłaty od tych pojazdów.

Art. 15. Od wymiaru opłaty przysługuje płatnikowi prawo odwołania się w terminie 14 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego. Odwołanie powinno być wniesione za pośrednictwem władzy wymiarowej do wojewody, który rozstrzyga ostatecznie; odwołanie od wymiaru opłaty, dokonanego przez magistrat m. st. Warszawy, wnosi się do Ministra Robót Publicznych.

Art. 16. 1) Władze wymiarowe i poborowe powinny prowadzić księgi i wykazy według wzorów, ustalonych w rozp. wykonawczem.

2) Zarządy gminne obowiązane są najpóźniej w przeciągu 14-tu dni po upływie miesiąca przelewać wpływy z poboru opłat wraz z odsetkami i karami za zwłokę do właściwych kas skarbowych. Opłaty i koszty egzekucyjne przypadają gminie, która dokonała egzekucji.

3) Za czynności, związane z wymiarem, poborem i ściąganiem opłat (art. 6 i 8), przyznaje się władzom wymiarowym i poborowym (art. 14) odszkodowanie w łącznej wysokości 5 proc. sum, wpłacanych przez nie do kas skarbowych na rachunek Państw. Funduszu Drogowego z tytułu pobranych opłat oraz kar za zwłokę i odsetek za odroczenie.

4) Rozporządzenie wykonawcze ustali sposób zarachowania wpływów z opłat od pojazdów na rachunek Państwowego Funduszu Drogowego.

Art. 17. Do stawek opłat od pojazdów nie mogą być ustanowione żadne dodatki zarówno na rzecz Państwa, jak i na rzecz związków samorządowych.

Rozdział III.

Opłata od biletów za przejazd pojazdem mechanicznym.

Art. 18. 1) Ustanawia się opłatę od biletu za przejazd pojazdem mechanicznym z wyjątkiem biletu za przejazd autobusem, kursującym jedynie w granicach gminy miejskiej. Opłata wynosi jedną trzecią część ceny biletu.

2) Opłata ta może być ryczałtowana.

3) Rozporządzenie wykonawcze określi sposób wymiaru i poboru tej opłaty, sposób jej zabezpieczenia i przymusowego ściągania oraz tryb przelewania wpływów na rachunek Państwowego Funduszu Drogowego.

Rozdział IV.

Opłata od reklam.

Art. 19. 1). Ustanawia się opłatę od reklam (znaków, szyldów, napisów) umieszczanych wzdłuż dróg publicznych na budynkach, słupach, kioskach i t.p. poza granicami miast, w wysokości do 25 zł. rocznie za jeden metr kwadratowy powierzchni reklamy.

2) Odnośnie wymiaru i poboru opłat od reklam mają odpowiednie zastosowanie postanowienia art. 14-17 niniejszej ustawy.

Art. 20. Od opłat zwolnione są reklamy przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, umieszczone na budynkach i ogrodzeniach tych budynków, w których znajdują się dane przedsiębiorstwa przemysłowe lub handlowe.

Rozdział V.

Postanowienia karne.

Art. 21. Do przekroczeń przepisów niniejszej ustawy, jak również przepisów, na jej podstawie wydanych, w dziedzinie opłat od pojazdów mechanicznych i niektórych pojazdów konnych oraz opłat od biletów za przejazd pojazdem mechanicznym i opłat od reklam, mają analogiczne zastosowanie postanowienia części szóstej ust. z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów kom. (Dz. U. R.P. Nr. 94, poz. 747).

Rozdział VI.

Postanowienia końcowe.

Art. 22. 1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1931 r.

2) Od tego terminu znosi się:

1) pobieranie od pojazdów mechanicznych oraz od pojazdów konnych, wymienionych w art. 8 niniejszej ustawy, opłat mytniczych, przewidzianych w art. 24 ust. z dn. 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 6, poz. 32) z tym wyjątkiem, że zezwolone na zasadzie tegoż art. 24 wyjątkowe opłaty będą mogły być pobierane przez związki samorządowe do końca okresu, na jakie zezwolenie zostało wydane, oraz, że od dnia 1 kwietnia 1931 r. będą mogły być pobierane opłaty mytnicze od tych pojazdów na takich większych mostach, które zostały zbudowane z funduszów, uzyskanych z pożyczek amortyzowanych z opłat mytniczych, pobieranych na tych mostach, a to do czasu zamortyzowania się tych pożyczek;

2) pobieranie od pojazdów mechanicznych oraz od pojazdów konnych, wymienionych w art. 8, opłat kopytkowych na rzecz gmin miejskich, dozwolone w art. 24 ust. z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych;

3) pobieranie opłat za rejestrację pojazdów mechanicznych.

4) prawo opodatkowania pojazdów mechanicznych oraz pojazdów konnych, wymienionych w art. 8, podatkiem komunalnym od przedmiotów zbytku, dopuszczonym w art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 747);

5) prawo pociągania właścicieli pojazdów mechanicznych oraz pojazdów konnych, wymienionych w art. 8, do opłat specjalnych, przewidzianych w art. 23 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych.

Art. 23. Wykonanie niniejszej ustawy poruczy się Ministrowi Robót Publ. i Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami.

Podając powyższe polecam zawiadomić o tem interesowanych ewentualnie zastosować się do wydanych w tej ustawie postanowień.

Za Tymczasowy Wydział powiatowy:

Starosta powiatowy: Balicki.

Nakładem Starostwa i T. Wydziału pow. w Mielcu. Odpowiedzialny redaktor: Teofil Gumiński, sekr. Rady pow.

Z drukarni M. Fiałkowskiego w Mielcu.